ഫെമിനിസത്തിന്റെ മലയാളവാക്ക് എന്താവും?

ഗാർഗി ഹരിതകം
കവി, ആക്റ്റിവിസ്റ്റ്, പെൺകൂട്ട് മീഡിയാ കളക്റ്റീവ്, കോഴിക്കോട്

ഞങ്ങൾക്ക് ഫെമിനിസം എന്താണ്? എന്താണ് കേരളത്തിൽ അതിന്റെ പ്രസക്തി? അതിലേക്കു വരാം. അതിനുമുമ്പ് ഫെമിനിസത്തിലേക്ക് ഞങ്ങൾ എത്തിപ്പെട്ടതെങ്ങനെയെന്ന് പറയട്ടെ:

സ്നേഹത്തെക്കുറിച്ച് കുട്ടികളാകുമ്പോൾ മുതൽ സമൂഹം പഠിപ്പിക്കുന്നതെന്താണ്? 'സ്നേഹമാണഖിലസാരമൂഴിയിൽ...' എന്നു തുടങ്ങി 'നോവുമാത്മാവിനെ സ്നേഹിച്ചിടാത്തൊരു തത്ത്വശാസ്ത്ര'ത്തെ തള്ളിപ്പറയുന്നതു വരെ അതി ഉദാരമാണത്. ആർദ്രതയുടെ സ്തുതിഗീതങ്ങൾ, പ്രേമലഹരി, ആഴങ്ങളിലേക്കുള്ള എത്തിനോട്ടങ്ങൾ, കൊതിപ്പിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഓരോ കുഞ്ഞിനെയും കളിസ്ഥലങ്ങളിൽ, പൊതുവിടങ്ങളിൽ, വീടുകളിൽ സ്വകാര്യമായി വിളിച്ച് അവർ പറയും, മറ്റു സമുദായത്തിലുള്ളവരെ സ്നേഹിക്കരുതെന്ന്. അവളവളുടെ/അവനവന്റെ ലിംഗത്തിലുള്ളവരെ, പണം കുറഞ്ഞവരെ, ജാതിയിൽ 'താണ'വരെ, അങ്ങിനെ ഒരിക്കലും തീരാത്ത പട്ടിക. പക്ഷേ, സ്കൂളുകളിൽ ഓരോ വർഷവും പ്രേമഗീതങ്ങൾ തന്നെ. സിനിമകൾ, കഥകൾ, കാർട്ടൂണുകൾ അങ്ങിനെയെല്ലാത്തിലും.

പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ കാര്യങ്ങൾ സമൂഹം പഠിപ്പിക്കുന്നതിൽ ഒന്നു മാത്രമാണിത്. ഇത്രയും ബുദ്ധിയും ശേഷിയുമുള്ള മനുഷ്യരെ നിരന്തരം ദിശതെറ്റിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ. എങ്ങനെ ആധുനികസമൂഹം ഇങ്ങനെയായി? എങ്ങനെ മിക്കവാറും എല്ലാവരും തന്നെ പൊതുസമൂഹത്തിൽ നടക്കുന്നത് വെറും നാടകമെന്ന തീർപ്പിലെത്തി? ഈ മഴയും മഴയിൽ വിളയുന്ന വിത്തുകളും തിന്ന്, കാടായ കാടെല്ലാം നടന്നുകണ്ട്, ഇണചേർന്ന്, പ്രസവിച്ച്, പാമ്പിനെയും പുലിയെയും കൂട്ടിനുവിളിച്ച് അലഞ്ഞു നടന്നിരുന്ന ഒരാൾക്കൂട്ടത്തിൽനിന്നു വളർന്നു നാമെവിടെയെത്തി?

ഒരുപാടുപേർ ചേർന്നു ജീവിക്കുന്ന ഈ നഗരങ്ങളിലെ കമ്പ്യൂട്ടറുകൾ നമ്മൾക്കിടയിലെ വെള്ളിനൂൽപ്പാലങ്ങൾ, നമ്മൾ കഴിയുന്ന തടവു മുറികളിൽ എയർകണ്ടീഷനുകൾ. പുറത്ത് കാഴ്ചയ്ക്കുവച്ച കാട്, പച്ചമരങ്ങൾ. മുറികൾക്കുപുറത്ത്, തുണിക്കടയിൽ നില്ക്കുന്ന ചേച്ചിമാരെ അവിടെ അങ്ങിനെ നിർത്തിയിരിക്കുന്നത്, പകലൊന്നിരിക്കാൻപോലും കഴിയാത്ത കഥയിൽ കാൽകുഴഞ്ഞ് തളരുന്നിടംവരെ നിർത്തിയിരിക്കുന്നത് ഞാനും നിങ്ങളും പിന്നെ കഴിഞ്ഞുപോയ കാലവുമാണ്. ഭൂമിയെ മുറിച്ച് കഷ്ണങ്ങളാക്കി രാജ്യങ്ങളാക്കി ഭരണകൂടങ്ങളാക്കി തടവറകളുണ്ടാക്കി ഭരിക്കുന്ന ഒരു സംവിധാനമാക്കി മാറ്റുമ്പോൾ എത്രപേർക്കവകാശപ്പെടാം, സ്വാതന്ത്ര്യം? എന്തുകൊണ്ടാണ് ചിലയിടങ്ങളിൽ മാന്ത്രികമായ അത്ഭുതങ്ങൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മനുഷ്യർക്ക് മറ്റു ചിലയിടങ്ങളിൽ കണ്ണടയ്ക്കാനാവുന്നത്? ഉപഗ്രഹം ഭ്രമണപഥങ്ങളിലെത്തിച്ച രാജ്യങ്ങൾ തന്നെയോ, ഇത്രയും ജനങ്ങളെ പട്ടിണിക്കിടുന്നത്? എന്താണ് ഇതിനൊക്കെ കാരണം? മനുഷ്യർക്കിടയിൽ പരിഹരിക്കപ്പെടാതെ കിടക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ, മനുഷ്യർക്കും ഭൂമിക്കുമിടയിലെ അഭിപ്രായഭിന്നത, ഇത്തരം വിഷയങ്ങളിൽ നമ്മളെന്തു പറയണം?

ഒരൊറ്റ ചോദ്യമല്ലാത്തതു കൊണ്ടുതന്നെ ഉത്തരവും ഒന്നല്ല. മാത്രമല്ല, ഇതിലെ ഓരോ ചോദ്യത്തിനും പലരുടെയും ഉത്തരങ്ങൾ പലതാണ്. ആദിവാസികൾ നമ്മളേക്കാൾ സംസ്കാരമുള്ളവരാണ് എന്ന് മഹാശ്വേതാദേവി അഭിപ്രായപ്പെടുമ്പോൾ, സംസ്കാരത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന മൂല്യങ്ങളേതൊക്കെയാണ്, ചരിത്രത്തിന് ഈ വിഷയത്തിൽ പറയാനുള്ളതെന്താണ് എന്നുമുതൽ തുടങ്ങേണ്ടിവരും.

ചരിത്രത്തെക്കുറിച്ച്

സമകാലീനം എന്നത് പുതിയതോ പഴയതോ അല്ല, തുടങ്ങിയതും തീരുന്നതുമല്ല, തുടർച്ചയാണ്. ഓരോനാടിന്റെയും ചരിത്രം 'സ്വാതന്ത്ര്യം' കിട്ടിയ നാൾമുതൽ തുടങ്ങുന്ന ഒന്നല്ല. അത് ആരോ ജീവിച്ചിരുന്ന ഏതോ കാലത്ത് ഈ മണ്ണിൽനിന്നു തുടങ്ങുന്നതാണ്. മണ്ണിനും കല്ലിനും മറവിയില്ല, അത് ഓരോകാലത്തെ മഴയെയും വെയിലിനെയും മഞ്ഞിനെയുമെല്ലാം പൂപ്പലും പൊടിയുമൊക്കെയായി കുറച്ചുകുറച്ചായി ശേഖരിക്കും. ഫ്രോയിഡിനെക്കാളും കാൾ യുങ്ങിന്റെ 'ആർക്കിടൈപ്പ്' കളാണ് എനിക്കു പ്രിയപ്പെട്ടത്. ശരീരം നൂറ്റാണ്ടുകളായി ശേഖരിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്ന ഓർമ്മകൾ—കാട്, പാമ്പുകൾ, നഗരങ്ങൾ—ഇതോരോ കുഞ്ഞിനും ജനിക്കുന്നതിനും മുമ്പു കിട്ടുന്ന സമ്മാനങ്ങളാണ് എന്ന് കരുതുന്നവരിൽ ഞാനുമുണ്ട്. ഈ നാട്ടിൽ, ഈ മണ്ണിൽ വളരുന്ന കുഞ്ഞിന് പുതുമണ്ണ്

മണത്തുനോക്കണമെന്നില്ല അതറിയാൻ.

പല കാലങ്ങളിൽ പലസ്ഥലങ്ങളിൽനിന്ന വന്നുകൂടിയ മനുഷ്യർ, ഒറ്റയ്ക്കൊറ്റ സമൂഹമായി ജീവിച്ചിരുന്നവർ—അവരെ ഒരുമിച്ചുചേർത്ത് ഒരൊറ്റ പൊതുസമൂഹമാക്കി മാറ്റിയപ്പോൾ പഴയ ഗോത്രനിയമങ്ങൾ മാറ്റിയെഴുതിയില്ല. മൊത്തം ശവക്കുനയിലിട്ടു കത്തിച്ചാൽ തീർന്നുപോകുന്ന ഒന്നായിരുന്നില്ല അത്. പഴയതും പുതിയതുമായ രൂപങ്ങളിൽ ഈ നിയമങ്ങൾ തിരിച്ചുവന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ പെണ്ണുങ്ങളെ നിലക്കുനിർത്താത്തതാണ് നിങ്ങളുടെ പ്രശ്നമെന്ന് (നിങ്ങൾക്ക് മൊത്തത്തിൽ 'സംസ്കാര'മില്ലായ്മയുടെ കുഴപ്പമുണ്ട് എന്ന്...) വിഭജിച്ചു ഭരിക്കാൻ വന്നവർ കളിയാക്കി. 'അയ്യേ മുലകൾ' എന്നുപറഞ്ഞു. ആരാണ് നിന്റെ അച്ഛൻ എന്നു കളിയാക്കി. പൊതുസമൂഹത്തിന്റെ കുഴപ്പം അച്ഛനില്ലാത്തതാണെന്ന് വിലയിരുത്തി. അവർ തന്നെ സ്കൂളുകളുണ്ടാക്കി, ഈ കഥകളൊക്കെ അവിടെ വന്നവരെ പഠിപ്പിച്ചു. പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന ലിംഗാവസ്ഥ ഈ നാട്ടിൽ ആധുനികതയുടെ ഭാഗമായി പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെട്ടതെങ്ങനെ എന്ന വിഷയം പഠിച്ചയാളാണ് ജെ. ദേവിക. 'കുലസ്ത്രീയും ചന്തപ്പെണ്ണും ഉണ്ടായതെങ്ങനെ?' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ അവർ സംസാരിക്കുന്നത് ഈ വിഷയം കൂടിയാണ്.

ആധുനികത ഇല്ലാതാകണം, 'ഭാരതസംസ്കാരം' തിരിച്ചുവരണം എന്നല്ല പറയുന്നത്. ആധുനികത ഈ നാട്ടിലെത്തിയപ്പോൾ അതിലെന്തുമാത്രമാണ് പൊതുജനത്തിന് ആവശ്യമുണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്ന അന്വേഷണമില്ലാതെ അവിവേകിയായ ഭരണകൂടത്താൽ നടപ്പിലാക്കപ്പെട്ടത്? ഉദാഹരണത്തിന് നിയമാവലി നോക്കുക—അതിൽ കൈമാറ്റം ചെയ്തുകിട്ടിയ ഭൂരിഭാഗം ജനവിരുദ്ധനിയമങ്ങളും (377 അടക്കം) മാറ്റിയെഴുതാതെ വച്ചിരിക്കുന്നത് ആരാണ്, എന്തിനു വേണ്ടിയാണ്? കോളനിയെ ഭരിക്കാനായി ഉണ്ടാക്കിയ ഉദ്യോഗസ്ഥസംവിധാനം 'സ്വതന്ത്ര' രാജ്യത്തിന്റേതായി മാറ്റാൻ എത്ര കാലം? കോളനികളല്ലാതിരുന്ന രാജ്യങ്ങളിൽ മനോഹരമായി ആധുനികതയെ തുടരെത്തുടരെ മാറ്റിയെഴുതുന്നവരുണ്ട്—നമ്മൾക്കതെന്തു കഴിയും? അധികാരത്തെ അതിന്റെ അവസാന സാദ്ധ്യതവരെ ഉപയോഗിച്ച് കഠിനമായ ക്ഷാമത്തിൽ ജനങ്ങളെയെത്തിച്ച കൊളോണിയൽ കാലഘട്ടത്തിന്റെ തുടർച്ചയായ ഈ മൂന്നാംലോക ആധുനികതയെ എങ്ങിനെ നാട്ടിലുള്ളവർക്ക് സമാധാനമായി ഉറങ്ങാനും ഉണ്ണാനും കഴിയുന്ന, അവളവളിൽ സന്തോഷമായിരിക്കാനാവുന്ന, സ്നേഹത്തെക്കുറിച്ച് കളവുപറയേണ്ടി വരാത്ത ഇടമാക്കി മാറ്റാം എന്നാണ് ചിന്തിക്കുന്നത്.

ആൺ, പെൺ, ഉൺ

തിരൂർ മലയാളംസർവ്വകലാശാലയിൽ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന നസീമയ്ക്ക് ഒരിക്കൽ അടികിട്ടിയ പോലുള്ള ഒരു ഭാഷാപ്രതിസന്ധിയുണ്ടായി. അവളുടെ കൂട്ടുകാരന്റെ കാമുകൻ/കാമുകിയെ എന്തുവിളിക്കും, മലയാളത്തിൽ? മാസങ്ങളോളം ആലോചിച്ച് ഒന്നല്ലാ ഒരു നൂറുപേർ ആലോചിച്ച് അങ്ങനെ കിട്ടിയതാണ് 'ഉൺ'. ആൺമ, പെൺമ, എന്നപോലെ ഉൺമയുടെ ആൾരൂപം. ആണിന്റെയും പെണ്ണിന്റെയും അല്ലെങ്കിൽ പെണ്ണിന്റെയും ആണിന്റെയും ഇടയിൽ കുറച്ചാണും കുറച്ചുപെണ്ണും കലർന്നത്, സത്യസന്ധമായത്, ലിംഗാതീതമായത്.

ആധുനികത പഠിപ്പിച്ചുവിട്ട ലിംഗമാതൃകകളെ ഇന്നാർക്കും മൊത്തത്തിലെടുക്കാൻ കഴിയില്ല. ജീവിതങ്ങളിലെ കാലങ്ങളും അനുഭവങ്ങളും അതിനൊക്കെ എത്രയോ പുറത്താണെന്ന് പലരും പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞ കാലമാണിത്. എങ്കിലും സ്ത്രീകളായതുകൊണ്ട് മാത്രം പ്രശ്നങ്ങൾ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്നവർ മലയാളിസമൂഹത്തിൽ നിരവധിയാണ്. സാമ്പത്തികമായി പിന്നാക്കം നില്ക്കുന്നവരാണെങ്കിൽ, ജാതിയിലും മതത്തിലും 'പിന്നിലാ'ണെങ്കിൽ പ്രത്യേകിച്ചും. ഈ സമൂഹത്തിൽത്തന്നെ ജനിച്ചുവളർന്ന കുട്ടികൾ ഉണ്മയെക്കുറിച്ചു പറയുമ്പോൾ അത് മനസ്സിലാക്കാനുള്ള മനസ്സാന്നിദ്ധ്യം ആർജ്ജിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒന്നായി വിലങ്ങനെ വഴിമുടക്കി നില്ക്കുന്ന ഒരു സമൂഹമാണിതിന്ന്.

അസംഘടിത മേഖലയിൽ തൊഴിലെടുക്കുന്ന സ്ത്രീകളെ നോക്കൂ– അദ്ധ്വാനത്തിനു മൂല്യമില്ലാതെ, അതിരാവിലെ മുതൽ അർദ്ധരാത്രിവരെ നിർത്താതെ ജോലിചെയ്തിട്ടും തീരാത്ത പ്രാരാബ്ധങ്ങളെ അവളവളുടെ തെറ്റു മാത്രമായി കാണാൻ പഠിച്ചവരാണവർ. തുണിഷാപ്പുകളിൽ, തയ്യൽക്കടകളിൽ, അങ്ങിനെ ചുരുങ്ങിയ ശമ്പളത്തിനു സ്ത്രീകൾ ജോലിചെയ്യുന്ന മിക്കവാറും ഇടങ്ങളിൽ പ്രാഥമിക ആവശ്യങ്ങൾക്കുള്ള സൗകര്യങ്ങൾ പോലുമില്ല. കുറച്ചുമാസങ്ങളും വർഷങ്ങളും ഇങ്ങനെ ജോലിചെയ്തു കഴിയുമ്പോൾ മൂത്രാശയരോഗങ്ങളും ഡിപ്രഷനും വെരിക്കോസ്‌വെയിനുമടക്കം പലതരം അസുഖങ്ങൾ അവരെ ബാധിക്കുന്നു. ഗാർഹിക പീഡനമോ റേപ്പോ ഒന്നുമല്ല അവരുടെ വിഷയം, അതിജീവനമാണ്. ജീവിതം ഇവരെക്കൊണ്ട് ചെയ്യിപ്പിക്കുന്നത് അടിമകളെക്കൊണ്ട് പണ്ടുകാലത്ത് നാട്ടുകാർ ചെയ്യിപ്പിച്ചിരുന്ന പണികൾ. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ എളുപ്പം അളക്കാവുന്ന ഒരു കോലുണ്ട്. ചോദ്യമിതാണ് –ഒരു ദിവസത്തിൽ എത്ര മണിക്കൂർ നിങ്ങൾക്ക് വെറുതെയിരിക്കാൻ കിട്ടുന്നു? നിങ്ങൾക്കിഷ്ടമുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ ചിലതെങ്കിലും നിങ്ങൾക്ക്

ചെയ്യാനാവുന്നുണ്ടോ? ഉണ്ട് എന്നാണുത്തരമെങ്കിൽ നിങ്ങൾ ഭാഗ്യവതി/ഭാഗ്യവാനാണ്. വെറുതെയിരിക്കാൻ പത്തു മിനിട്ട് കിട്ടാത്തവരാണ് ഏതർത്ഥത്തിലും അടിമകൾ.

അധികാരവും സ്ത്രീയും/ അധികാര ന്യൂനപക്ഷവും

രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ സന്ദർഭത്തിൽ ന്യൂനപക്ഷമെന്നു പറയുമ്പോൾ മനസ്സിലാക്കേണ്ടത് അധികാരന്യൂനപക്ഷമാണ്. അതായത് ജനസംഖ്യയിൽ എണ്ണത്തിൽ ഒരുപാടുണ്ടാവാം, എങ്കിലും രാഷ്ട്രീയാധികാരം കൈവന്നിട്ടില്ലാത്തവർ. അങ്ങിനെ നോക്കുമ്പോൾ, സത്യത്തിൽ ഈ ന്യൂനപക്ഷം അംഗബലത്തിൽ ന്യൂനപക്ഷമല്ല. സ്ത്രീകൾതന്നെ ജനസംഖ്യയുടെ പകുതിയോളമുണ്ട്. എന്നാൽ കേരള നിയമസഭയിലുള്ളവർ പത്തിൽ താഴെ. മറ്റു കീഴ്സമുദായങ്ങളിലേയും സ്ഥിതി ഇതുതന്നെ. ശാരീരികമായ വ്യത്യാസങ്ങളാൽ മാത്രം, സ്ത്രീയായിരിക്കുന്നതോ ലെസ്ബിയനായിരിക്കുന്നതോ കൊണ്ടൊക്കെ മനുഷ്യജീവികൾ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്ന വിവേചനം, ജാതിയാലും തൊലിനിറത്താലും ജൻമദേശത്താലുമൊക്കെ ഗുണിക്കപ്പെടുന്നത്—അതിനെ അടുത്തു മനസ്സിലാക്കുകയും അതിനെക്കുറിച്ച് പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാവാം ഞങ്ങളുടെ ഫെമിനിസം. പിതൃമേധാവിത്തം സ്ത്രീകളെമാത്രം ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്ന ഒന്നായി ഞങ്ങൾ കരുതുന്നതേയില്ല. അച്ചടക്കമുള്ള സ്ത്രീകളെ ഉണ്ടാക്കുക മാത്രമല്ല, പുരുഷൻമാരെ പൗരുഷമുള്ള, ഒന്നു കരയാൻ പോലും കഴിവില്ലാത്തവരായി, വൈകാരികത തെറ്റാണെന്നും മറ്റുമുള്ള അനാരോഗ്യകരമായ ധാരണകൾ പഠിപ്പിക്കുന്നതും ഇതേ പിതൃമേധാവിത്തമാണ്. അവളവളുടെ ജീവിതത്തിന്റെയെങ്കിലും അധികാരം തിരിച്ചുപിടിക്കാൻ കെല്പുണ്ടാവുക എന്നതിൽ തുടങ്ങി നാടിന്റെയും ദേശത്തിന്റെയും അധികാരം നേടിയെടുക്കാനാവുന്നവരെയെങ്കിലും തുടരേണ്ട ഒരു നീണ്ട പ്രക്രിയയായാണ് ഞങ്ങൾക്ക് ഫെമിനിസത്തെ കാണാനാവുന്നത്.

അധികാരം ഇങ്ങനെ എല്ലാവർക്കും ലഭ്യമാവേണ്ട ഒന്നാണെന്നു ഞങ്ങൾ കരുതാൻ കാരണമെന്ത്? ഈ നാട്ടിൽ ആര്, എങ്ങനെ ജീവിക്കണമെന്ന്, എന്തു കഴിക്കണം, കുടിക്കണം, എവിടെ ഉറങ്ങണമെന്നു പോലും തീരുമാനിക്കുന്നത് ഭരണകൂടമാണെന്നിരിക്കെ, ഇത് ഒരു 'ജനാധിപത്യ' വ്യവസ്ഥയാണെന്നിരിക്കെ, ഭൂരിഭാഗം ജനതയ്ക്കും അവളവളുടെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് തീരുമാനമെടുക്കാൻ, അഭിപ്രായം പറയാൻപോലും സ്വാതന്ത്ര്യമില്ലാത്ത അവസ്ഥ ശരിയല്ല. ജനാധിപത്യവ്യവസ്ഥയിൽ അധികാരം എല്ലാവർക്കും ലഭ്യമാവണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഇല്ലാത്തവർ അതിനായി വാശിപിടിച്ച്, സമരംചെയ്തു നേടിയേ തീരൂ. അധികാരം

കൈവശപ്പെടുത്തിവെച്ചവർ അതു കൈവിട്ടുപോകാതിരിക്കാൻ ബലപ്രയോഗത്തിനു തയ്യാറായി പോലീസിനെയോ കാശ്മീരിലെന്ന പോലെ പട്ടാളത്തിനെയോപോലും ഉപയോഗിക്കും. തലമുറകളായി അധികാരം കൈയ്യാളിയിരുന്ന സമുദായങ്ങളിലെ മേലാളരും അച്ഛന്മാരുമാണ് ഇന്നും അത് കൈവശപ്പെടുത്തിവച്ചിരിക്കുന്നത് എന്ന് കണക്കുകളുണ്ട്.

കേരളത്തിൽ ഉയർന്നുവരുന്ന പലതരം ന്യൂനപക്ഷ രാഷ്ട്രീയതന്മകളും ഇന്ത്യയിൽ പൊതുവായി രോഹിത് വെമൂലയുടെ മരണത്തിനു ശേഷവും മറ്റും ഉയർന്നുവന്നിരിക്കുന്ന ജാതിരാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ ഉണർവ്വും ഞങ്ങൾക്ക് ആത്മവിശ്വാസം തരുന്നുണ്ട്. സ്ത്രീപ്രശ്നങ്ങളും സദാചാരവും ജാതി അയിത്തങ്ങളുമൊക്കെ ചർച്ചചെയ്തു തുടങ്ങുന്ന കേരളസമൂഹം പുതിയ ഒരു രാഷ്ട്രീയ വഴിത്തിരിവിലാണ്. ഇടതിനും വലതിനുമപ്പുറത്ത് ന്യൂനപക്ഷ തന്മകളുടെ കൂട്ടായ്മകൾക്ക് രാഷ്ട്രീയസാദ്ധ്യത ഏറെയാണ്. സവർണ്ണ, പിതൃമേധാവിത്ത രാഷ്ട്രീയം കാലാകാലം സഹിക്കേണ്ട കാര്യം ഒരു ജനാധിപത്യത്തിനുമില്ല.

ഇക്കാലത്തെ കുട്ടികൾ

മുൻകാലങ്ങളിലൊരിക്കലും ഇല്ലാതിരുന്ന പല വിശേഷപ്പെട്ട സാഹചര്യങ്ങളും ഉപകരണങ്ങളും പുതിയ കുട്ടികൾക്കു ലഭ്യമാണ്. അതിനാൽത്തന്നെ സ്നേഹത്തെക്കുറിച്ച്, ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച്, രാഷ്ട്രീയത്തെക്കുറിച്ച് ഒക്കെ എന്തെല്ലാം കളവുകൾ സ്വസമുദായമോ സ്കൂളോ പറഞ്ഞാലും അതിനു പുറത്ത് ലോകമുണ്ടെന്നും മറ്റുതരത്തിലെ ജീവിതങ്ങൾ സാദ്ധ്യമാണെന്നും കണ്ടുപിടിക്കാൻ അവർക്കെളുപ്പം സാധിക്കും. ലോകത്തിലെ ക്ലാസിക് സിനിമകളും സാഹിത്യവും സംഗീതവുമെല്ലാം അവർക്ക് ഒരു 'തൊടലിൽ' മറിഞ്ഞുമാഞ്ഞു പോകുന്ന കാഴ്ചകളാണ്. അവരോടു കളവുപറയുന്നവർ പമ്പര വിഡ്ഢികളാണ്. മിക്കവാറും ആളുകൾക്ക് എത്തിപ്പിടിക്കാനാവാത്ത ഉയരത്തിൽ രഹസ്യമായി വെച്ചിരിക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയ അധികാരത്തെ പലതായി വിഭജിച്ച് എല്ലാവർക്കും സാദ്ധ്യമായ, ലഭ്യമായ ഒന്നായി അതിനെ മാറ്റി, സ്വകാര്യജീവിതത്തിൽ മണിക്കൂറുകൾക്കെങ്കിലുമുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ഈ നാട്ടിൽ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ഓരോരുത്തർക്കുമുണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കി, സംഘടിച്ച്, പുത്തൻ സാഹചര്യങ്ങളൊരുക്കാൻ വിഭവശേഷിയുള്ളവരാണവർ.

പലതരം പുത്തൻ രാഷ്ട്രീയ പരീക്ഷണങ്ങൾക്കും കൂട്ടായ്മകൾക്കും സാദ്ധ്യതയുള്ള കാലമാണിത്. ഞങ്ങൾ ശ്രമിക്കുന്നത് ചരിത്രപരമായ ചില രാഷ്ട്രീയ ഇടപെടലുകൾക്കു വേണ്ടിയാണ്. ആശയങ്ങൾ, കഥകൾ,

കൂട്ട്, സ്നേഹം, ഇതെല്ലാം കൊടുക്കാനും വാങ്ങാനുമുള്ള ഇടങ്ങൾ. കോഴിക്കോട് പെൺകൂട്ട് എന്ന സംഘടനയിലാണ് ഞാൻ കുറച്ചുകാലമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. 2008-ൽ സുപ്രധാനമായ മൂത്രപ്പുരസമരത്തിലൂടെയാണ് പെൺകൂട്ട് നിലവിൽവന്നത്. പിന്നീട് അതിലെ പ്രധാനഭാഗമായ അസംഘടിത മേഖലാ തൊഴിലാളി യൂണിയൻ 2013-ൽ നിലവിൽവന്നു. ഇതിനിടയിൽ അഞ്ചോളം പ്രധാനപ്പെട്ട സ്ത്രീ/തൊഴിൽ വിഷയങ്ങളിൽ ഇടപെട്ടും സംഘടിച്ചും സമരം ചെയ്തും വിജയിപ്പിച്ചു. ഒറ്റയ്ക്കും തെറ്റയ്ക്കുമുള്ള നിരവധി സമാന്തരവിഷയങ്ങളിൽ നിത്യേന ഇടപെടുന്നു. നിലവിലുള്ള ഫെമിനിസ്റ്റ് സംഘടനകളുടെയും സ്വതന്ത്രരായ ഫെമിനിസ്റ്റ് ഗവേഷകരുടെയുമൊക്കെ ഒരു കൂട്ടായ്മയായാണ് പെൺകൂട്ട് പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. അസംഘടിത മേഖലാതൊഴിലാളി യൂണിയൻ (കേരള), വിംഗ്സ് കേരള, അന്വേഷി തുടങ്ങിയ സംഘടനകളാണ് ഇപ്പോഴതിലുള്ളത്. ജാതി പ്രശ്നങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പ്രവർത്തിക്കുന്നവരും, ജാതിയാലും തൊഴിലിനാലും ലിംഗവ്യത്യാസത്താലും ഒരേപോലെ ബുദ്ധിമുട്ടുന്നവരുടെ കൂട്ടമായ പൊമ്പിളൈ ഒരുമയും ഒക്കെ ഞങ്ങളുടെ സഹോദരീസഹോദരന്മാരാണ്. അപ്പോഴാണ് ഉൺ എന്ന വാക്കുണ്ടാക്കിയ നസീമയെപ്പോലെ ചുറുക്കുള്ള കുട്ടികൾ ഇവരുടെ പ്രത്യേകമായ കാഴ്ചകളോടും തുറസ്സുകളോടും അതിരുകളോടും കൂടി, ഇതേ രാഷ്ട്രീയ ആവശ്യങ്ങൾക്കായി സ്വതന്ത്രരായി പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. നമ്മൾക്ക് പെങ്ങൾമാരും സ്നേഹിതരും ആയിരിക്കാൻ കഴിയും എന്ന ആനന്ദകരമായ തിരിച്ചറിവിൽനിന്ന് ഞങ്ങൾ നിങ്ങളോടു ചോദിക്കട്ടെ എന്താണ് ഫെമിനിസത്തിന്റെ മലയാളവാക്ക്? 'സ്ത്രീ' 'വാദ'മെന്നത് വളരെ ചുരുങ്ങിയ ഒരു വിവർത്തനമാണ് എന്നാണ് ഞങ്ങൾ കരുതുന്നത്, ഇനി നിങ്ങൾ പറയൂ.